

Pohádková technika Hyperborejců aneb putování v hmoždíři s Babou Jagou

Postupně se lidé začali domýšlet, že před námi na Zemi existovaly velmi vyspělé civilizace, a to i po technické stránce. Důkazem tehdejších technických schopností jsou dokonale opracované kameny, úžasné stavby starověku, počínaje egyptskými pyramidami, obrovskými kamennými sochami a konče polygonálním zdivem starověkých měst Latinské Ameriky a chrámy Indie dokonale vysoustruženými ze skalního masivu.

Už jsme dobře informováni o technických zařízeních legendární Atlantidy. Starověké indické knihy popisují podivné létající aparáty - vimany, stejně jako rozličné superzbraně starověkých indických království.

Kdysi, v hlubokém dávnověku před potopou, byl svět technologicky rozvinutý, a v tomto rozvoji možná i předčil naše 21. století.

Na těchto stránkách se nejednou hovořilo o Atlantidě, zmiňovaly se její technické možnosti. Zmíněna byla také velká válka mezi Atlantány a Hyperborejci, která vedla k celosvětové potopě a zániku Atlantidy.

Nu a jaké schopnosti měli Hyperborejci a jejich potomci, tedy naši nejstarší předkové - Daarijci, Praslované? Možná jsou to vimany, popsané v Mahábháratě, nebo superzbraně, popsané tamtéž? A možná se informace o technice předků zachovaly i na Rusi? Možná kouzelné předměty z našich pohádek nejsou výmysly? Možná jsou to skutečné technické prostředky, které kdysi existovaly, jen v paměti lidí se proměnily v pohádkové věci?

Informace o tom přišly prostřednictvím vědomého snění. A vyprávěla je staroslovanská bohyně Makoša, tatáž bohyně, která se v jedné ze svých hypostází představuje jako pohádková Baba Jaga. Pro někoho pohádky samozřejmě zůstanou pohádkami, ano smyšlenkami, někdo je vnímá jako poučné příběhy pro děti. Ale možná se za celou pohádkovou fikcí skrývá popis neznámých technických zařízení, která v době psaní pohádek už neexistovala. Ale z úst do úst, s rostoucí nadsázkou a výmysly, si lidé předávali to, co kdysi znali jejich předkové... Ale o všem popořádku...

Doslova jako mléko se rozlila mlha. Smrk proráží bílý opar svými chlupatými tlapami. A vepředu je mýtina. Ale husté smrčí se náhle rozestoupilo, a na mýtině stojí domeček...

Stěny z trámů a vyřezávaná veranda jsou pevně sroubeny.

Najednou se otevřely dveře a na prahu se objevila stařenka v dlouhých starých šatech. Tvář měla zbrázděnou vráskami, na spáncích se jí třpytily šediny a hlavu jí zakrýval dlouhý šátek s ozdobami. Zvedla své bezedné oči, ale tak, že se na všechno zapomnělo...

A vtom slyším ve svém nitru: „*Tak se opět setkáváme...*“

„Pojď do mé chaloupky a buď mým hostem! Cožpak jsi mě nepoznala? V těchto lesích mi říkali Makoša. Ale později se mě najednou začali bát a mávali kříži, když mě potkali, a začali mi říkat stará Babka Jaga, čarodějnice.

Kdysi jsem ti vyprávěla svůj příběh o tom, jak jsem se stala Babou Jagou, jak jsem cestovala do vysokých himálajských hor, abych se naučila vědu o tom, jak se dostat do světa Navi a zachránit svého manžela Velese (viz téma: Jak se dostanou na onen svět - skazy Baby Jagy).

Tentokrát jsem chtěla zavzpomínat na své mládí. Byly to krásné časy...! A že toho bylo! Ačkoli, podívám-li se na váš svět, tak všechno má tendenci se vracet. Dívám se teď na váš svět, a on vypadá jako ten svět, když jsem byla ještě mladičkou dívkou...

I v těch dávných létech lidé na Zemi dováděli s technikou, a jak dováděli! Dováděli, skotačili a navyváděli se věcí, takže se jim země propadala pod nohama a otevřela se mořská propast. A když voda všechno odplavila, zůstalo opět jen to, co bylo dáno přírodou. A jenom vzpomínky na věky nezbedností, jež se proměnily v pohádky.

Ach, mládí, mládí! Ještě mi tu ale jedna věcička zbyla! Vyprávíte svým dětem v pohádkách o Babě Jaze v hmoždíři s koštětem. Ale já ho mám, tenhle hmoždíř. A vždyť i vzdáleně připomíná hmoždíř na drcení. Nu, to mi nepřísluší soudit, vy dokonce nazýváte vesmírné lodě mimozemšťanů, zařízení, kterým nerozumíte, talíři. A tak to bylo i s tím hmoždířem. I když záleží na pohledu. Spíše se hmoždíř na drcení začal tak nazývat proto, že se podobá tomu hmoždíři, nu, který létal...

...Mám jen malý, jednomístný...

Ale to nevadí, vejdemo se. Pojď, ukážu ti ho.“

A tu ke mně Baba Jaga natáhla ruku a silou mě táhla někam nahoru. Za chaloupkou byla skála, a právě na tu terasu mě zavelkla stařenka Makoša. A najednou se kámen ve skále odvalil jako dveře, a otevřel se průchod do temné jeskyně.

Ale jakmile jsme vstoupili dovnitř, ze stěn se rozzářilo takové matné bílé světlo, a „dveře“ se za námi zavřely...

V zadní části sálu, zalité tímto podivným světlem, stálo cosi přikryté látkou. Stařenka látku obratně sundala a před námi se objevil podivuhodný stroj. Byl z poněkud tmavého kovu a z dálky skutečně připomínal hmoždíř, ale ve srovnání s kuchyňským náčiním byl velmi velký. Na spodním okraji tohoto válcového, vertikálně stojícího stroje trčely nějaké výstupky. Napadlo mě, že to jsou nějaké uzavírací ventily. Celý korpus byl zdoben reliéfními točitými vzory podobným slovanským nebo keltským...

Nebylo vidět, co je tam nahoře. Bylo to trochu vysoko. Ale tady Makoša odněkud nesla zahnutou hůl.

„Nu vida, hmoždíř jsi viděla a tohle bude koště...“ - řekla se smíchem. „To je hlavní část této techniky. Toto ji rozjíždí, a může to být i zbraň, a může to dělat spoustu věcí.“

A vtom otočila nějakou částí této hole, a část vzorované stěny v hmoždíři se propadla dolů a před námi se objevily schůdky.

„Tak běž, proč stojíš?“ promluvila znovu stařenka Makoša. „Běž, běž, běž do hmoždíře... V jižních zemích, kterým říkáte Indie, existuje pro tyto létající stroje prastarý název. Říkali jim vimany. Pravda, je to obecný název, jak byste řekli, a každý druh a poddruh těchto viman měl ještě svůj vlastní název. Nu a ten můj maličký se nazýval ‚hmoždír‘ [také stoupa] od slova stoupat, což znamená jít, chodit, nu vlastně létat a chodit - je to v podstatě totéž, ať už jakýmkoli způsobem po souši, po vodě nebo ve vzduchu, to se měří jinými slovy...

To bylo poté, co zapoměli chodit po vzduchu, začali v hmoždířích tlouct vodu, obilí, byliny... Nesměj se, je potřebné umět tlouct vodu ve hmoždíři, zaříkávat ji a učinit ji léčivou, smích je smích, ale tohle není vtip, staří volchvové uměli tlouct vodu ve hmoždíři. A ti, co se tomu doposud uměli jen smát, neznají znalosti starých, jak se dělá léčivá voda... To všechno je pryč od té doby, co se do vody začaly nořit kříže, tak se upustilo od tlučení... je to jakoby nicnedělání.“

„Ale to jsem řekla jen tak na okraj, ty vlez do hmoždíře.“ Jakmile se nám podařilo vystoupit na nejnižší stupínek, okamžitě jsme se ocitli nahoře...

Neměla jsem čas nic sledovat.

A tady nahoře bylo docela těsno. Makoša obratně vlezla na něco, co vypadalo jako sedadlo, a z boku vytáhla na sebe nějakou přepážku. Tím se přiotevřel další výklenek, kam se dalo vlézt. Také to bylo sedadlo. Bylo měkké a přitom plně podepíralo sedícího. Na vrcholu hmoždíře byla velká průhledná kopule, polokoule. Něco jako sklo v kabině auta. Vpředu se nacházela nějaká prohlubeň, která se stáčela do ulity. Bylo to přesně v místě, kde by auto mělo mít volant. A pak Makoša znovu vytáhla hůl a stiskla na ní nějaký panel. Z jejího konce náhle vytryskly tenké proudy nějakého duhového plynu, nebo to možná byla jen zář...

„Tak tady je, košťátko,“ usmála se Makoša, „musím setřít prach, už dlouho nelétalo...“

Za okamžik už zapíchlá svou hůl-žezlo do výklenku naproti, přímo těmi duhovými víry dopředu.

A tu skalní strop nad kopulí podivně zmizel a my jsme spatřili slunce. *„Eh, no tak, miláčku...“* - promluvila znovu stařenka a udělala nějaký pohyb holí v tom zařízení. A už je pod námi les, mlha leží daleko pod námi, řeka se leskne stužkou a slunce se sklání k obzoru.

„Letíme do daleké země Sva, do mého dávného mládí,“ znovu se najednou ozvala Makoša. *„Kdysi ji Řekové a Atlantáné nazývali Boreou. Ale do mého mládí tě vůbec nemohu vzít, prostor mi to odsud nedovoluje, takže poletíme do Irije. Je věčný a není tam žádný čas. Tam je všechno pořád stejné. A je to země Sva borejská, jen od těch dob, co se prostor Země rozdělil, a váš svět ztěžkl. Tenkrát se vyšší svět rozvrstvil a vznikl Irij či Šambala nebo Bělovodí - to všechno jsou země toho vyššího rozvrstveného světa, z něhož přicházíme my, vaši učitelé, které lidé nazývají bohy. Od té doby žijeme tam, kde není času, a vstup do vašeho světa se stal obtížným, téměř nemožným, s výjimkou jeho hranice v zemi snů, kde stojí moje chaloupka...“*

A zatímco Makoša vyprávěla, za pružným, ale měkkým „sklem“ kopule se zvedala duha a kroužila ve víru. *„Dobře košťátko mete,“* znovu se ušklíbala Makoša.

A duhový vír se již změnil v kruh, jako by se otevřel nějaký portál. A už procházíme skrze tento kruh. Mlha za „sklem“ se jevila jako hustá a světélkující. Ano, a vzduch uvnitř nějak začal mravenčit. *„Elektrina,“* poznamenala Makoša, *„to si zvykneš, jakmile bude náš stav existovat na frekvencích Irije, brnění zmizí, a my ho uvidíme... Tady v hmoždíři je už zapnutý systém přenosu na jiné frekvence. Takže ne kdokoli může v tomto stroji létat do jiných světů.*

Jinak přiletí jen stroj, ale uvnitř bude hrstka... prachu, nebo prostě nic. Jak se u vás říká, lze se ‚dematerializovat‘, tj. ne jakékoli tělo může přeletět, a ne ledajaký duch. Těžcí duchové touto bariérou neprojdou, vypadnou opět do vašeho světa, a jestliže by takoví těžcí duchové v těle proletěli v hmoždíři do prostor vyšších dimenzí, pak by se těla proměnila v prach, nebo obecně v nehmotné částice a odešli by do nové inkarnace, aby se zrodili jako děti...

Říkám to jen pro ty, kteří sní o takové technice, aniž by měli odpovídajícího ducha, ale vždyť duch může přetvořit i fyzické tělo. To dělá duch, ne technika, technika mu jen signalizuje, co má dělat, usnadňuje přechod, a to je vše. Ale pokud je duch neschopný, žádná technika mu nepomůže,“ pokračovala Makoša ve svém vyprávění.

Vtom ale mravenčení náhle ustalo, a před námi se otevřel třpytivý svět jako z krystalů. Podivné barvy, mraky měnící barvy duhy, duhové Slunce, a dole bylo modré moře, a blížil se rozlehlý ostrov. A na ostrově bylo vidět ohromnou horu. Ale je to spíš pyramida. Její stěny se třpytí, jako by to byl diamant.

Ale tu už svěží zeleň oslepuje oči. Všechno se mihotá, bliká. A najednou zastavujeme před velikánskou budovou. Obrovské kamenné kvádry tvoří její zdi až do poloviny. A tam nahoře začíná vzorování. Vyřezávaný kámen splétá krajky starobylých ornamentů, doslova jako výšivky na lidových krojích. Vyřezávaná zvířata a ptáci, draci, fantaskní pohádkové bytosti mezi vyřezanými větvemi, květinami, stromy. A to všechno sahá vysoko, vysoko vzhůru v několika úrovních zakončených fantaskními střechami a kopulemi, jako by to byl nějaký chrám nebo pagoda.

Fascinována tou krásou jsem si nevšimla, že mě Makoš znovu postrkuje za rameno a znovu - „Nu, vstávej, jsme tady!“ Otočila jsem se, ale přede mnou žádná stařena nestála. Mluví ke mně mladá dívka, a v jejích zlatých copech jsou vetknuty vzorované stuhy, jako by sestoupily ze zdí tohoto tajemného chrámu. Usmála se. „To jsem já, živá, neboj se,“ řekla.

Odněkud se opět objevily schůdky a už jsme na zemi. Makoša namířila svou hůl na obrovské dveře, jdouc po schodech chrámu. A vtom se dveře otevřely a před námi se objevil obrovský sál. Všechno se tu blyštělo. Makoša se však zastavila a ohlédla se na hmoždíř. Ten podivuhodný stroj stále stál na trávníku.

„Kdysi dávno v něm za mnou létával můj budoucí manžel Veles,“ začala vyprávění Makoša.

„Byla jsem velmi mladá a on mě požádal o ruku. Milovala jsem ho a on miloval mě. Ale byly to neklidné časy, stejně jako ty vaše. Když byla Borea ve vaší dimenzi ještě pozemská, existovala za mořem země jménem Atlanta. Byla děsivá a svými smrtícími vynálezy přinášela světu temnotu. V Atlantě kvetly neřesti, a její vládce ve všem naslouchal radám temné civilizace ze systému Nibiru, které se u jiných národů říkalo Anunnaki, a někde Nifilim.

Vládce Atlanty byl chamtivý a chlípný. A legalizoval tam mnohoženství a mnohomužství a výměnu manželek a manželů. A také legalizoval, dokonce proti přírodě, svazky mezi osobami stejného pohlaví. Není na mně, abych vám o něčem takovém vyprávěla, ve vašem světě jako by znovu zavládl na Západě...

Atlantáné mu říkali Chron (Chronos). V našich borejských zemích, v zemi Sva, jsme mu říkali Kron po atlantském způsobu, nebo Kostěj po našem. Všechny vládce

Atlantidy jsme po něm nazývali Kostěji, ale on byl první, před ním byla ještě spravedlnost a rada moudrých, a po něm - Kostějovo království.

Takže tento Kron neboli Kostěj měl mnoho manželek a konkubín, které zajał po celém světě. A ty živořily v jeho kamenných a železných komnatách v palácích nadzemních, ale i podzemních a podvodních.

A tak se stalo, že po našich zásnubách s mocným Veselem přiletěla z Atlanty obrovská loď-disk s posly do Boreje, a jeden z poslů chtěl vidět mého otce. A vyřídil mu Kostějovu vůli, že prý si mě chce vzít. Tenkrát se mě zmocnila hrůza i celého mého rodu. Ano, a já už jsem byla zasnoubená.

Tenkrát tatínek poslal mé odmítnutí. Všichni jsme ale věděli, že mě Kostěj nenechá na pokoji, a moji přátelé - draci a gryfové - mě začali hlídat.

Atlanta a naše země Sva už byly na pokraji války a konfrontace trvala více než tisíc let. Ale Kostěj Chron se raději zajímal o ženy a posílal svým „přátelům“ Nifilim z Nibiru zlato, které vyráběli v Atlantě v podzemních továrnách. Za zlato dostával Chron od Nifilim elixír, aby si navždy prodlužoval tělesné dny, ale stejně stárnul.

A tak jednou odeslal Nifilim jehlu z orichalku - kovu, který je pro ně obzvláště cenný, a sám jezdil na planetu Gloria, která stojí za Sluncem, a u Enlila - vládce Nifilim (viz téma: Letopisy Nibiru) technicky opsal svůj mozek do struktur černých krystalů, které se na Nibiru těží. Potom tyto krystaly napevno implantovali do této jehly, slili dohromady...

A Kostějovi Chronovi bylo řečeno, že smrt před ním uteče, dokud se jehla nezlomí, a jeho síla nevyschne.

A tak tu jehlu uchovával v titanovém vejci, ve smyslu kovu, a v pevných trezorech, jeden v druhém, ve svých podzemích na vzdáleném ostrově.

A Chron nepotřeboval nic jiného než nesmrtelnost a spoustu žen, které byly jeho vášní. A jen zřídka nechal tyto ženy po svých radovánkách naživu. A za svou nesmrtelnost a beztrčnost navážel tuny zlata na planetu Gloria tomuto Enlilovi a jeho bratru Enkimu a jejich otci na planetu Nifilim, která leží v systému Nibiru (viz další témata).

A Atlantčané měli mnoho záludné techniky, díky níž se mohli stát neviditelnými a neslyšitelnými. A ukázalo se, že jsem se nemohla skrýt, ano, a nechtěla jsem žít ve strachu.

Jednou jsem se vydala k bílé řece, ale přišel strašný vítr, z mraků se zableskl černý paprsek a já se v mžiku ocitla v zajetí na atlantském diskoletu. A odnesli mě za modrá moře a daleko - na divoký ostrov Kostějova království. Tam se mi měl zjevit Kostěj. A tehdy jsem svými myšlenkami dosáhla ke svému snoubenci Vesele. A ten vyrazil na pronásledování v tomto hmoždíři. A nad mořem se strhla těžká bitva, ale atlantský diskolet uletěl, vyhnul se...

A vzpomínám na železnou pevnost a hluboké sklepy, které se však třpytily zlatem a kamením. A Kostěj nemohl být v té bitvě nijak zabit a žádná zbraň ho nemohla vzít,

dokonce ani ohnivá vadžra. Na takovou zbraň se v indických zemích dlouho vzpomínalo. A tenkrát jsem kolem sebe vytvořila kruh, a král Kostěj se mě nemohl dotknout. Nemohla jsem však jíst ani pít, aby se síla tohoto kruhu nezničila. Tak jsem se chránila, zatímco Veles hledal jeho smrt, či spíše konec jeho síly, a putoval za jeho jehlou...

To vše je ve vašich pohádkách, jen hrdinové mají jiná jména. Jejich jména se totiž změnila v éře ukřižovaných křížů, která přišla do naší země. Dali jim křesťanská jména a můj příběh se ztratil v kouzelných pohádkách.

Ale všechno tam bylo. Vejce našel v truhlách ukovaných z různých kovů, a když ty truhly rozbíjel, tak v prostoru se modelovaly obrazy zvířat, jak byste řekli, nějaký druh hologramu. Proto tam byla kachna a zajíc... Ale to všechno jsou jenom hologramy, které slouží ke zmatení. A když Veles vytáhl tu jehlu, bylo velmi těžké ji zlomit.

A král Kostěj nezemřel hned. Ale v Atlantě se uskutečnilo spiknutí a syn Chronův - Zeus se vzbouřil. A jak se jehla zlomila, Chron se stal zranitelným a Zeus ho porazil a vyhnal do dalekého vězení, které visí na nebi, ano, Měsíc se jmenuje (viz další témata).

V těch dnech si pro mě na této malé vimaně - hmoždíři přišel Veles a odvezl mě domů do země Sva a tam jsme měli svatbu...

Přivezl mě sem do tohoto chrámu. A od té doby se tu toho moc nezměnilo. Až na to, že zde bylo zřízeno obrovské skladiště všech přístrojů a zařízení naší země, aby byly předány našim potomkům ve vzdálených letech, až budou zapomenuty války a nepřátelství... nebo v hodině ohně, jestliže lidé do takové přivedou svět, aby unikli zápalné oběti a mohli by se bránit našimi zbraněmi. Ale tento chrám stojí v jiné dimenzi než ta vaše, i když v pravou chvíli ukáže cestu k sobě ve vaší severní zemi, v horách Tajmyrských i na Uralu, a na Altaji a dalších místech. K tomuto místu vede mnoho cest, ale ty se otevřou tehdy, až přijde čas.“

Takto hovoříc, Makoša mě vede do chrámu. „Podívej, je tu spousta věcí,“ pokračovala ve svém vyprávění.

Sál byl obrovský, vysokánský klenutý strop se ztrácel kdesi vysoko nahoře. Podpíralo ho spousta sloupů zdobených podivuhodnými pohádkovými řezbami. Jakmile jsme však vstoupili na velkou bílou desku vyleštěné podlahy, vytvořily se kolem nás průhledné stěny jako v „kabině“ vimany-hmoždíře a z desky se stalo něco jako výtahová plošina. Rychle jsme klesali dolů a za průhlednými stěnami se míhala patra. A nakonec se deska zapustila do následující podlahy, a dál dolů už neklesala. Stěny zmizely a my jsme mohli vyjít do jiného sálu nějakého nižšího podlaží. Někde vpředu stála ohromná vimana, něco, co připomínalo hmoždír, ale více zploštělou s plochým diskovým prstencem po obvodu.

V dálce bylo vidět mnoho lesklých vadžer, jako bychom byli v indickém obchodě se suvenýry. Tyto vadžry však byly zakryté jakýmsi pohybujícími se panelky,

páčkami a knoflíky. O kousek dál na stojanech stály meče nádherných tvarů. Ohromné velikánské meče i menší meče. Některé se obecně zdály být pouze s jílcem bez čepele. Makoš se na ně podívala a řekla: „Čemu se divíš? Čepel u mečů se rodí, když bojovník vezme do ruky jílec a když stiskne zvláštní páčku. Ano a tato čepel není jednoduchá. Něčemu takovému říkáte laser. Ale jsou i čepele z vám neznámých energií, které procházejí překážkami a živými lidmi, aniž by jim ublížily, ale rozdrťí jen svůj cíl, a to na obrovskou vzdálenost... Těmto mečům se říkalo kladence, neboť se skládaly, byly skládací, ale rukojeť jen jedna...“

Vedle stál pár úžasných holínek také s nějakými panýlky.

„A... toto jsou sedmimílové boty,“ poznamenala Makoša.

„Nasadíš, nastavíš rychlost na panelu a jedeš, ale hlavně se dívat pod nohy, aby sis nerozbila čelo. V botách se ještě musí umět chodit. Mohou chodit i vzduchem, je-li rychlost příliš vysoká, aby nedošlo ke srážce. Podobnou obuv měli i Atlantáné. Možná jsi už viděla takové sandály s křidélky. Nosil je Hermés, Poseidonův rádce, poslední Kostěj Atlantidy.

Ale boty jsou pohodlnější. Nohu si rozhodně neporaníš. Je to dobrá věcička, užitečná v místech, kam se s velkým prostředkem nedostaneš, v divočině, kde ani můj hmoždíř neproletí. Vše je zde zajištěno, včetně měkkého, pružného nárazuvzdorného pole.

A tady je další užitečná věcička. Vidiš tamhle tu čepici? Když si ji nasadíš na hlavu, staneš se neviditelnou, a když na čepici otočíš kamínkem, přestanou pro tebe existovat stěny a předměty a nikdo tě nebude moci zadržet, pronikneš vším... Všechno je založeno na tom, že molekuly a atomy se ve tvém těle zředí, jak si nasadíš čepici, a tělo tak získá jiný stav.

A támhle stojí housle. Ve vašich pohádkách se jim říká samohudky. Dobrý nástroj. Umí navodit představu, jakou chceš. Brnkni na strunu a v duchu si představ modré

moře, tak se i doopravdy zmaterializuje a bude ti šplouchat u nohou. A když si představíš hustý les, bude to tak, a když si představíš nevýslovně početnou armádu, která se řítí na nepřítele, bude to taky tak... Co, není to skutečná zbraň? Ale vždyť vojáci budou skutečně zabíjet, i když ve skutečnosti jsou to jen zhuštěné obrazy... A nepřítele můžeš hudbou uspat, nebo ho těmito houslemi v mžiku k něčemu přimět.

A opět je zde vše založeno na kondenzaci obrazů ze světa myšlenek do hmoty, nebo jak u vás říkali někteří vědci, z éteru do husté materie.

Stejně vlastnosti a sílu měl i kouzelný světélkující hřeben nebo stříbrný ručník, co tamhle visí v koutě. Hodíš-li za sebe hřeben s myšlenkami na hustý les, bude stát jako neprostupná zeď mezi tebou a nepřátelským pronásledováním, a hodíš-li ručník, bude stát řeka jako překážka. Tady je jen jedna funkce těchto předmětů, jak by se řeklo vám srozumitelným jazykem. Hřebenem lze vypěstovat pouze les a ručníkem lze rozlít pouze řeku za sebou. Ano, jsou to jednorázové předměty. Udrží představu několik dní, dokud leží na místě, kam byly vrženy, a potom představa opadne, a aby nepřítel předmět nenašel, rozpadne se na prach...“

„A tohle je i pro vás známá věc...“ - promluvila Makoša a přistoupila k lesklému kotouči, který vypadal jako talíř. Po obvodu talíře byla drážka, ve které ležela kulička podobná jablku. Makoša talíř vzala, ale jablko se ani nepohnulo, ani nespadlo, ať talíř v rukou otáčela, jak chtěla. Tu se dotkla a zatlačila na jablko, a to se kutálelo v drážce.

„Ted' se podívej sem,“ řekla znovu. A vtom se talířek rozzářil modrým světlem a velmi se podobal našemu tabletu, jen měl okrouhlý tvar. „Na co myslíš, to také uvidíš,“ pokračovala Makoša. „Ale neodrážej své myšlenky, ale zeptej se na cokoli a uvidíš odpověď na jakoukoli otázku. A ukážou se ti i vzdálená místa a to, co kdo dělá v tuto nebo jinou dobu, na kterou se zeptáš. A jak co dělat se ti ukáže a uvidíš budoucnost, jen v několika cestách (několika variantách) a jakoukoliv minulost a život v jakémkoliv světě, i v předalekých hvězdných zemích ve vzdálených souhvězdích, i v cizích galaxiích... To není jako ten váš umělý internet, toto je živý internet, přirozený, to informační pole kosmu se zde láme! Takže toto zařízení neumí lhát. A ty ho to nemůžeš naučit, a váš internet je téměř plný lží... Samozřejmě, nepřátelé to udělali schválně a jablíčko... nakousli“ - ušklíbla se Makoša a mrkla okem, které jí zazářilo dívčím, rošťáckým úsměvem.

„Takový talířek s jablíčkem jsem měla u sebe v tom Kostějově zajetí a Kostěj mi ho nemohl vzít, protože jsem vytvořila ochranný kruh. A já jsem v tom talířku hledala Velese, svého milovaného, a posílala jsem mu prostřednictvím toho přístroje do jeho bujné hlavy myšlenky, kam má jít a co má dělat. A on mě slyšel i bez přístrojů, jelikož v době, majíce tuto techniku, jsme ještě rozvíjeli svého ducha a trénovali své schopnosti. Vždyť celá ta technika je ve své podstatě stejná... Ale i bez techniky je třeba příležitostně umět to, co dělá tato technika...“

A my jsme to uměli, a technika nám to jen usnadňovala, abychom na to nemuseli vynakládat mnoho svých sil. Dávní Asurové - naši i vaši předkové se dokázali pohybovat bez bot rychlostí myšlenky a létat bez viman a vidět vše svýma očima

bez talířku s jablíčkem, stávat se neviditelnými a materializovat potřebné předměty z éteru. My jsme o to také usilovali a dokázali jsme toho hodně. Své úsilí jsme si však usnadňovali tím, že jsme vytvářeli tyto technické kousky.

Первый русский планшет. #СтивДжобс спёр не только идею, но и название #Apple

Tamhle leží srolovaný ubrus. Můžeš si na něm zhmotnit jídlo, jaké chceš, a vždycky se najíš. Když ho rozložíš, uvidíš hustou mlhu. Na povrchu je tenká vrstva. A pak si musíš rozmyslet, co chceš jíst nebo pít, a všechno se ti bude z té mlhy tvarovat... Ale kromě jídla ten ubrus nemůže tvarovat nic jiného. Má jen jednu funkci, jak se říká u vás. Takový je to ubrus - jako samoobsluha. Nu aspoň s sebou nemusíš vozit obědy, když jedeš na dlouhé dny a měsíce někam daleko!

Ó, tady je další věčička, bývá velmi potřebná. Je to klubko nekonečných nití. Zadáš mu místo, kam se chceš dostat, a hodíš si ho pod nohy. A ono se tam dostane nejkratší a nejbezpečnější cestou. A bude svítit, abys neztratila jeho stopu. A zanechá po sobě světelnou nit, pokud se opozdíš. Když šlápněš do stopy v podobě světelného vlákna, můžeš klubko zastavit a vrátit ho, jestliže ti uteklo daleko. A pak ho po odpočinku opět vyšeš, aby ukázalo cestu...

A zde jsou dva kamínky-krystalky ocelové barvy. Když jimi udeříš o sebe, můžeš si přivolat pomoc ze světa jiné dimenze, než je ta tvoje. Nejprve však musíš mít takové spojení a přátelství s bytostmi z jiných světů. Vždyť i ony musí mít přijímací zařízení, pomocí kterého poznají, že potřebuješ pomoc...

Spousta věcí tu leží a čeká na svůj čas... a u vás se zatím jenom vyprávějí pohádky o těchto věcičkách, za výmysl se považují, za povídačky.

Je čas jít domů! Váš svět je také plný pohádkových věcí, ale už jste si na ně zvykli. A tyhle věci ať si počkají tady na svůj čas. A ten přijde, určitě přijde! Tento svět bude žít dál! Někteří lidé se konce světa nedočkají, i když po něm horlivě touží a dělají vše pro jeho naplnění!

Ale tato pozemská kulička se rychle kutálí po slunečním talířku...

Sluníčko brzy překročí černý stín na galaktickém talířku... a přízraky už nebudou dlouho hodovat..." Tak vyprávěla Makoša, a sama přistoupila k obrovskému prstenci pokrytému vzorováním, který stál na konci sálu jako brána, a nasměrovala svou hůl do jeho středu. Vše ozářil jasný záblesk a prstenec se skutečně stal branou, za níž vyšlo ranní sluníčko, a nad lesem se rozplynula mlha. Někde tam, daleko u řeky, stále stojí chaloupka, kterou chrání prastaré duby a smrky.

Někde tam, daleko plují mraky, lesy se rozestupují a hlučí města, i náš život hlučí, moderní...

Zapsala Valeria Kolcova 27.04.2018